

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. D. i A. D.
przeciwko B. w K. z siedzibą w K., B. w P. z siedzibą w P., B.
w H. z siedzibą w H., B.. w N.
z siedzibą w N. i S. S.A w P.
o unieważnienie umów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 stycznia 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłance tej nie odpowiada jednak żadna z kwestii sformułowanych przez skarżących.

Po pierwsze, za istotne zagadnienie prawne nie można uznać pytania o możliwość stosowania art. 388 § 1 k.p.c. w odniesieniu do zobowiązań wynikających z kilku powiązanych ze sobą umów, z których tylko niektóre mają charakter zobowiązań wzajemnych. Na tle uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz treści samej skargi kasacyjnej trudno stwierdzić, w jakim zakresie problem ten mógłby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności, nie jest jasne,

czy – i w jakim stopniu – łączne lub osobne traktowanie roszczeń z umów kredytu, zawartych przez powodów i ich poprzedników prawnych, mogło mieć znaczenie dla oceny zasadności roszczenia opartego na art. 388 § 1 k.c. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, przyczyną oddalenia powództwa stał się brak wykazania faktycznych przesłanek wyzysku, nie zaś jakikolwiek bardziej zasadniczy pogląd co do zakresu stosowania art. 388 § 1 k.c.

Po drugie, przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie spełnia także pytanie o dopuszczalność stosowania art. 388 § 1 k.c. do umowy, na podstawie której osoba trzecia zobowiązuje się do wykonania zobowiązania innej osoby w zamian za osobne świadczenie. Tak jak w wypadku pierwszego z pytań, kwestia ta nie ma bowiem bezpośredniego przełożenia na istotę prawną sporu stron. Sądy obu instancji nie kwestionowały możliwości stosowania w sprawie art. 388 § 1 k.c. co do zasady, lecz wskazały jedynie na brak spełnienia w jej okolicznościach faktycznych przesłanek wyzysku. Z tego powodu wskazany problem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Z uwagi na trudną sytuację finansową skarżących obciążanie ich kosztami postępowania kasacyjnego byłoby rażąco niesłuszne. Z tych powodów Sąd Najwyższy odstąpił od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.